

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

La meva guia per a aquest 11-S

1. Sóc dels que creuen que es malinterpreta l'estat d'ànim dels qui aspiren a la independència de Catalunya. En general, no s'està cansat del procés. El *processisme* ha sigut un invent dels que han de dissimular que l'havien entrebancat, o dels malfiats impenitents. El que s'està és impacient per arribar al final. Per això, com assenyalen els estudis d'opinió –i en contra dels profetes de calamitats–, no hi ha desercions en l'independentisme. On hi hauria d'haver desesperació és a la banda de l'unionisme. I el 12-S encara n'hi haurà més.

2. Insisteixo a dir que el principal adversari de la independència és la poca confiança en la pròpia capacitat d'aconseguir-la. I això sense comptar amb l'avversió al risc que es pot produir en el moment de la veritat. És l'esperit assertiu allò que s'encomana i s'escampa. La desconfiança l'han afavorit debats interns com el del RUI, perfectament prescindibles. O acusacions infundades de feblesa d'uns cap a d'altres, per poder-se presentar com a legítims hereus de la victòria final. I, encara, per les retòriques precipitades d'exclusió ideològica abans de tenir les claus d'entrada al nou territori polític. Aquest 11-S ja no és “per pressionar el Govern”, sinó per transmetre-li la seguretat que tothom serà al seu lloc fins al final.

3. La mobilització descentralitzada d'enguany m'agrada perquè trenca amb la temptació de voler competir contra nosaltres mateixos per veure si cada any som més. La cinquena gran mobilització no ha d'anar de batre rècords de *Llibre Guinness*, sinó que ha de mostrar la perseverança i fortalesa de les voluntats. Cal que l'independentisme es convenci, com em va ensenyar l'amic Jordi Barbé –científic, casteller i judoka–, que “el suau pot vèncer el dur, i el feble al fort”. També en política.

4. La unitat que es necessita, i la que es demostra cada 11-S, és la del poble. Ningú no pregunta a qui té al costat ni on ha nascut, ni què parla, ni què vota. N'hi ha prou sabent que es va en la mateixa direcció. Si, a més, els representants de les diverses formacions polítiques i institucions s'hi volen afegir, benvinguts. I, particularment, els que encara dubten. Sempre he dit que la majoria independentista la donarà l'últim que s'hi hagi apuntat, no el primer. Però que ningú no s'enganyi: les formacions polítiques sempre tindran una relació de competència entre elles que les obligarà a diferenciar-

CÈLIA ATSET

.....
L'estat d'ànim
dels
independentistes
es malinterpreta:
no estan cansats
del procés sinó
impacients per
arribar al final

se més que a fondre's en un sol actor com fan la resta de participants.

5. En tot cas, abans de sortir de casa aquest Onze de Setembre, fem memòria. Tot això va començar com a resposta a la humiliació infligida durant l'aprovació d'un Estatut primer retallat a les Corts i després rebregat pel Tribunal Constitucional. Van creure que era l'oportunitat per acabar amb les aspiracions nacionals catalanes. I fa deu anys exactes que molts catalans van trobar que ja n'hi havia prou, i van seguir aquell clam de Joan Solà: “Plantem cara!” Ho va liderar una societat civil amb una capacitat exemplar d'autoorganització i profundament inspirada per centenars de testimonis de dignitat nacional, com la del mateix Carbonell. Això va acabar arrossegant les institucions, a través de les urnes, a assumir un nou horitzó de llibertat. I és a qui hem confiat aquesta tasca titànica, extremadament delicada i summa-ment arriscada. El resultat final, òbviament, quedarà ratificat també a les urnes, en un procés que haurà sigut impecablement popular i admirablement democràtic. El full de ruta final no es pot preveure perquè el gest d'emancipació final arribarà quan menys s'esperi, com sol passar en aquests casos. Però tot estarà a punt i, com assenyalara aquest 11-S, quan arribi, tots serem al lloc que ens correspongui.